

Όλα χαμένα. Δὲ θὰ τὴ ξαναδαί πιά. Τὰ δάκρια τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἀσκληῆ.

Ἄ! τὸ λάθος τοῦ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συχωρέσει στὸν κόσμο.

Ἡ νύχτα βαθαίνει ὀλοένα. Ἀπάνω ἀπὸ τὶς ἀσιατικὲς πλαγιὲς προβαίνει τώρα λίγο λίγο τὸ φεγγάρι κατακόκκινο. Μερικὰ πελώρια πεῦκα ἀπάνω σὲ κάποια κορυφὴ πλέουν στὸ ζωτικὸ φῶς του. Ὁ Ἀσκληῆς ξακολουθεῖ νὰ κλαίει ὀλομόναχος, καθισμένος στὴν ἐρημικὴ τοῦ πέτρα. Τὸ σιδερένιο ἄρπάγι πού τὸν ἔχει δεμένο μὲ τὸ νεύσκαρτο μνήμα τὸν τραβᾷ δυνατώτερα. Στὶς δίπλες τοῦ ζωναριοῦ του ὁ νέος σφίγγει τώρα δυνατὰ τὸ μανίκι τοῦ πιστολιοῦ του.

Αὐτὸ μονάχα μπορεῖ νὰ τὸν σώσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ βῆρος τῆς ψυχῆς του. Μπροστὰ στὴν πέτρα τοῦ ἑνας γκρεμνός, ἔπου θ' ἀποτελείωνε πέφτοντας κατόπι ἀπὸ τὸ χτύπημα.

Ἡ αἱματωμένη ἀντιφεγγιά τοῦ φεγγαριοῦ ἐξαπλώνεται τώρα σ' ὀλόκληρο τὸ στενὸ. Ἀπάνω τῆς ξεχωρίζεται ἀραγμένο κάποιο βάρδι μ' ἕνα ἄσπρο φῶς στὸ κατάρτι κ' ἕνα πράσινο στὸ πλευρό.

Ὁ Ἀσκληῆς συλλογιέται ἄλλη μιὰ φορὰ.

Τὸ πιστόλι τοῦ μένει μονάχα. Τὸ τραβᾷ καὶ τὸ στυλώνει στὸν κρόταφο. Μιὰ πιστολιά ἀκούεται καὶ τὸ κορμὶ τοῦ νέου πέφτει βαρὺ κάτω. Κατόπι κυλιέται μέσα στὸν γκρεμνὸ, χτυπώντας σὲ πέτρες καὶ σὲ βράχους.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΕΤΡΑΡΚΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ CCLXIX

Στὸ θάνατο τῆς Κυρίας Λάουρας

Γυρίζει ὁ Ζέφυρος καὶ τὸν καλὸν καιρὸν ἀρχίζει,
 Τ' ἄνθη, τὰ χόρτα: τὴ γλυκεῖα φαμίλια νὰ ὀδηγήσῃ,
 Κ' ἡ Φιλομήλι μοίρεται, κ' ἡ Πρόκνη κελαιδίσει,
 Κι ἄσπρολογαίει ἡ Ἄνοιξη καὶ ροδοκοκκινίζει.

Γελανε οἱ κάμποι, κὶ ὁ οὐρανὸς καὶ πάλι καθαρίζει,
 Χαίρεται ὁ Δίας τὴν κόρη του τώρα νὰ τὴν κοιτᾷ,

Τὸ ἀγέρι, τὸ νερό καὶ ἡ γῆ μὲ ἀγάπη ξεχειλάει,
Καὶ κάθε πλάσμα σύμβουλο τὸν Ἔρωτα γνωρίζει.

Ὅμως γιὰ μὲ τὸν ἄμοιρο, τὰ πιὸ βαρεὰ γυρίζουν
Τὰ βογγητά, πού ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ τρίαβαθα μοῦ βγάζει,
Αὐτή, πού τὰ κλειδιά της πιά στὸν οὐρανὸ ἔξουσιάζει.

Κι ἂν κελαιδοῦνε τὰ πουλιά, κι ἂν οἱ πλαγιές ἀνθίζουν,
Κι ὠραίων κυράδων κ' ἐντιμῶν τρόποι τερπνοὶ περίσσια,
Ὅλα γιὰ μένα εἶναι ἔρημιὰ κι ἄγρια θεριά, λογγίσια.

ΒΙΤΩΡΙΟΥ ΑΛΦΙΕΡΗ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Μεγάλη καλλιτέχνισσα εἶναι ἡ Πλάση!
Ὡ ζωερὴ ποικιλόχρωμη ἁρμονία,
Ποῦ εὐφραίνεις βλέμμα, πνεῦμα καὶ καρδί·,
Ποιὸ πινέλλο τὰ κάλλι σου θὰ φτάσει;

Ἐδῶ γελάει ὁ κάμπος, πού τὸν κλειοῦνε
Δυὸ ρυάκια ἄργυρῶ, θαῦμα στὸ μάτι,
Πιὸ κεῖ ροδίζει ἡ κουμαριά εὐωδάτη
Μὲς στὶς δάφνες, πού δὲ φυλλοροοῦνε.

Πιὸ ψηλὰ τὸ βουνὸ τὸ στεφανώνουν
Βαλανιδιές· ἰσκιές, καὶ φέγγη ἀπλώνουν
Στὶς πλαγιές, πού μαιρίζουν καὶ χρυσώνουν.

Ἐκεῖ, ὅταν στρέφω, ὁ κάμπος παρουσιάζει
Πράσινη ἐλπίδα θέρους, πού ὠριμάζει.
Μὰ τίποτα τὴ θλίψη μου δὲ βγάζει.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΣΠΑΤΑΛΑΣ